

bedsmænd med de smaa Lønninger, faar slet ikke noget efter dette Forslag, og at de fik noget, synes jeg dog vilde være rimeligt, naar man *fortrinsvis* vil hjælpe dem, der lider mest under Dyrtiden. En anden Mærkelighed ved dette Ændringsforslag er den, at der tildeles Enkemænd uden Børn et Dyrtidstillæg paa 600 Kr., medens ugifte kun faar et Dyrtidstillæg paa 300 Kr. Dette er mig ganske uforstaaeligt; det forekommer mig, at en Enkemand uden Børn egentlig er ganske ligestillet med en ugift. Jeg kan ikke se nogen som helst Grund til, at en Enkemand uden Børn skal have 600 Kr., medens en ugift, som maaske har større Forpligtelser, maaske en Moder at forsørge eller Søkende at støtte, skal nøjes med 300 Kr. Det forekommer mig at være et ganske mærkværdigt Forslag. Jeg ved ikke, om man bør sætte en Præmie paa at have været gift, det kunde efter dette Forslag næsten se ud, som om man vilde gøre det. Jeg kan i det hele taget ikke være med til at gaa imod Tjenestemændenes Ønske om, at ugifte og gifte stilles lige. Der er gjort nogen Forskel, men at gøre denne endnu større, synes jeg, vilde være ganske uretfærdigt. Det er under denne Dyrtid ofte dyrere, i alt Fald lige saa dyrt, for den ugifte, som ikke har noget Hjem, men skal leve ude, som for den gifte, naar denne da ikke har for mange Børn, og det er denne Betragtning, som jeg finder ganske rimelig, Tjenestemændene har gjort gældende. I det hele taget forbyrser det mig noget, at et Mindretal har kunnet ønske at føre disse Ændringsforslag ned i Folketinget, de er efter min Mening ikke saa gennemgribende, at der var nogen Grund til at sinke Sagens Gang gennem Rigsdagen af Hensyn til dem, vi kunde efter min Opfattelse lige saa godt i Gaar have vedtaget Lovforslaget, som det var, og sparet dette Arbejde og den Tid, der er ofret derpaa. De mange Anstrengelser minder mig om det gamle Ordsprog om Bjerget, der lavede til Barsel og fødte en Mus. Jeg vil anbefale, at man vedtager Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt er fremsat, at man altsaa følger Flertallet og dermed faar Ende paa denne Sag.

Finansministeren (Brandes): Idet jeg takker for den Stilling, Flertallet har indtaget til Lovforslaget i dets nuværende Affattelse, kan jeg indskrænke mig til faa Bemærkninger. Jeg slutter mig ganske til de Betragtninger, der er gjorte gældende

dels af den ærede Ordfører (Jørgen Pedersen), dels af det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) i dennes Kritik af de Ændringsforslag, der er stillede. Jeg kan ikke tiltræde noget af dem; hvad det første angaar, det, som ændrer § 3, kan jeg ikke tiltræde det allerede af rent finansielle Hensyn. Saaledes som det er affattet og helt uden Hensyn til, at det medtager alle Tjenestemændene, og at Grænsen 5,400 Kr. er slettet, vil dette, at man giver 700 Kr. til gifte med Børn og 600 Kr. til en Række gifte, Enkemænd o. s. v. uden Børn, og endelig knapper noget af paa de ugiftes Dyrtidstillæg, sætter det ned fra 400 Kr. til 300 Kr., medføre en Merudgift paa godt 1 Mill. Kr., det vil sige, at man sætter Beløbet 37 Mill. Kr. op til 38 Mill. Kr. At dette sker fra det konservative Folkepartis Side som Overbud, er maaske nu værd at notere. Det snurrige ved Sagen er dette, at Tjenestemændene aldeles ikke vilde takke Partiet for dette Ændringsforslag, kun maaske de Embedsmænd, der har en Lønning paa over 5,400 Kr. I øvrigt vil der, som det ogsaa blev udviklet af det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen), ikke blive nogen Taknemmelighed, fordi man stiller de ugifte ringere end Lovforslaget.

Dette gælder det ene Ændringsforslag, som jo har en reel Karakter. Det andet Ændringsforslag er af rent formel Karakter, man ønsker at indskyde et Ord i § 10. Jeg skal indrømme, at Lovforslaget med en god Villie kan misforstaaes, saaledes som Bestemmelsen er affattet. Man kan med en god Villie mene, at de Ord: „efter Regelen under Afsnit I“ ikke hører med til den første Del af Sætningen, hvori der staar: „efter Lov om Dyrtidstillæg af 2. December 1916“. Men dette: „efter Regelen under Afsnit I“ skal forstaaes som hørende til begge Steder i denne Sætning. Jeg indrømmer, at med en god Villie kan man misforstaa Sætningen. Sagen er simpelt hen den, at disse Arbejdere og Haandværkere, som ikke er pensionsberettigede, faar deres Dyrtidstillæg som Efterbetaling og derfor, hvis de allerede havde været paa Loven af 2. December 1916 efter Afsnit I, vilde have faaet Dyrtidstillæg for 1917 og nu faa det om igen, hvis der ikke stod denne Bestemmelse i § 10. Dette kan, som sagt, med en god Villie misforstaaes saaledes, at de ikke kunde faa det, ogsaa naar de havde faaet det efter § 10; saa skulde de ikke